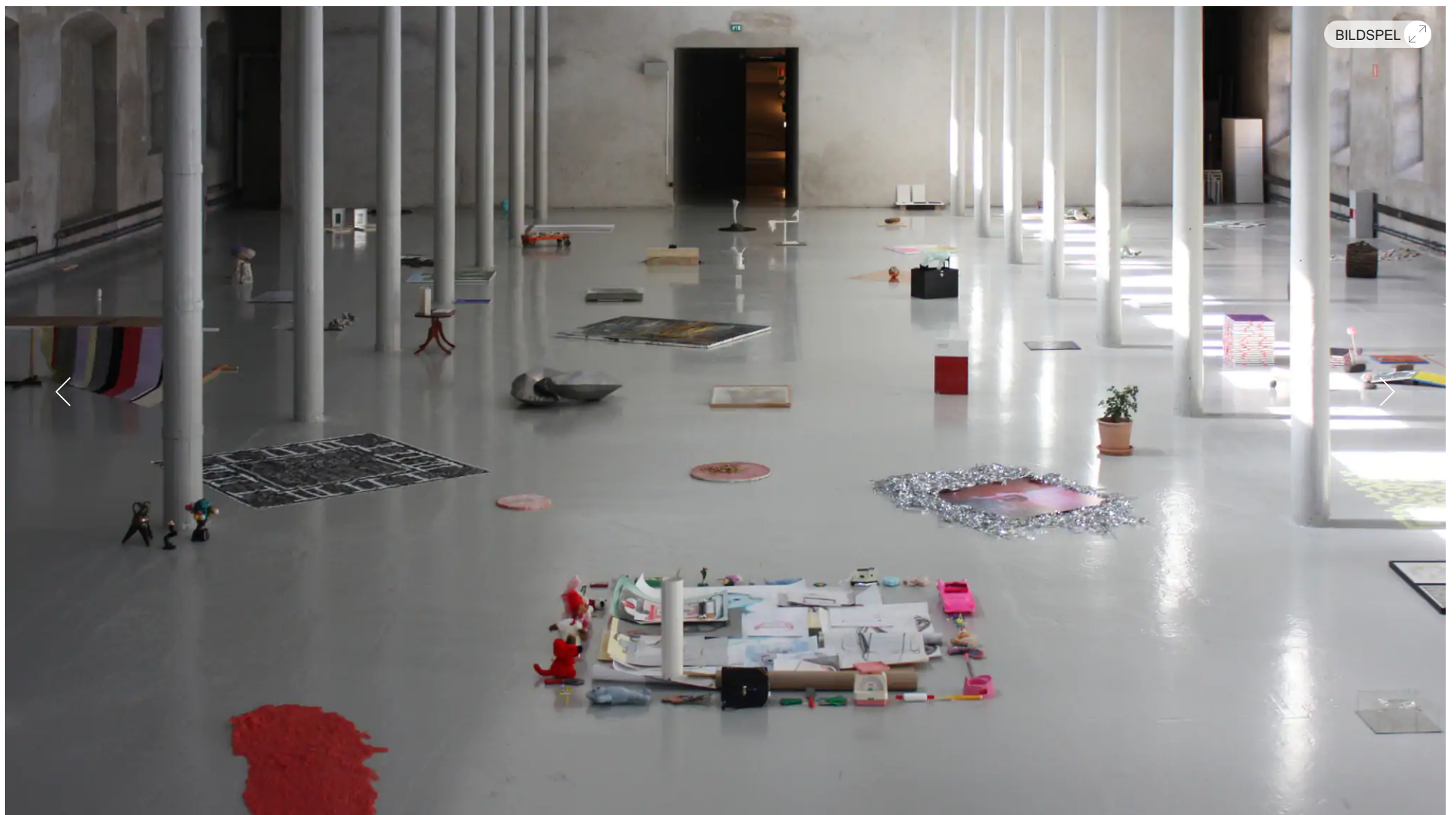

Konstrecensioner

Konst och poesi med hoppfulla öppningar mot omvärlden

UPPDATERAD 17:18 PUBLICERAD 12:44

BILDSPEL ↗

Bild 1 av 2 Vy från "Isolering I Kommunikation" på Färgfabriken
Foto: Martin Ålund

Curatorgruppen Muskot har bjudit in konstnärer och poeter att gestalta konsekvenserna av vårens isolering. Utställningen på Färgfabriken visar en ihärdig kommunikationsvilja, skriver Milou Allerholm.

Artikeln har tillfogats en rättelse

Utställning

"Isolering I Kommunikation - en utställning med konst och poesi"

Färgfabriken, Stockholm. Visas t.o.m 14/6

Dryga hundratalet konstverk och dikter, som ska visa konstnärers och författares situation under vårens pandemiska tillvaro, är installerade i Färgfabrikens stora sal. Verken är placerade med två meters mellanrum, som åtskilda öar i en sammanhållen enhet. Redan hängningen blir alltså en bild av den situation som är utställningens utgångspunkt.

Förändras den konstnärliga praktiken i denna nya form av isolering? Blir det nya tillstånd och problem att hantera? Hur

undviker man ensamhetens frustration?

Jag märker ärligt talat inte någon större skillnad mot vilken annan gruppställning som helst, förutom att verken är placerade på golvet, vilket kräver ett något annorlunda betraktelsesätt. Konstnärer under pandemin verkar hålla på ungefär som vanligt.

I texten som presenterar temat finns en fin referens till Gottfried Wilhelm Leibniz, som tänkte sig människor som avskilda monader, oförmögna att nå ut till andra. Curatorerna väljer en hoppfull läsning, tar fasta på hur Leibniz kom att modifiera sin modell en aning och tänkte sig att monaderna ändå hade små fönster, öppningar mot omvärlden.

Bland trettiotalet dikter blir jag särskilt tagen av hur starkt Elin Bengtsson kan skriva fram ett, kan tyckas, slitet tema som flickrummets isolering

Om den fundamentala ensamhet Leibniz skisserar är en bild av hela mänsklighetens benägenhet vill utställningsmakarna alltså påminna om hur konstnärer – isolerade eller inte – ihärdigt använder det där kommunikationsfönstret för att försöka nå ut.

Bland trettiotalet dikter blir jag särskilt tagen av hur starkt Elin Bengtsson kan skriva fram ett, kan tyckas, slitet tema som flickrummets isolering. Och bland alla konstverk värda att nämnas bygger några på fenomenalt skickligt sammanfogade beståndsdelar. Som i Leif Palmquists verk ”Halv nio en försommarkväll”, där en brun och en beige sten känsligt och säkert placerats bredvid varandra på en träskiva, ensamma men sammanbundna.

Samma formsäkerhet, som också öppnar upp för politiska läsningar, ser jag i Anna Nybergs täta skulptur, gjord av en enkel ställning och glansiga tygremsor. Verket har två sidor: en är välordnad och elegant, den andra oordnad och klart mindre tjugig – resultatet av att perfektionen på framsidan ska kunna upprätthållas.

Rättelse: I en tidigare version av texten tillskrevs ett verk fel konstnär.

[Läs fler DN-artiklar om konst.](#)

TEXT

Milou Allerholm